

Postanowienie z dnia 9 lutego 2007 r.

I PZ 31/06

Nie ma przeszkód prawnych, aby w terminie określonym w art. 398⁵ § 1 k.p.c. strona wniosła nową skargę kasacyjną, która spełnia wymagania z art. 398⁴ § 1 k.p.c., choćby złożona uprzednio skarga kasacyjna została prawomocnie odrzucona.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Józef Iwulski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 lutego 2007 r. sprawy z powództwa Grzegorza G. przeciwko Prezydentowi Miasta P.Ś. i Zakładowi Gospodarki Mieszkaniowej w P.Ś. o ustalenie, na skutek zażalenia obu stron pozwanych na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach z dnia 25 maja 2006 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 25 maja 2006 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach odrzucił skargę kasacyjną pozwanych Prezydenta Miasta P.Ś. i Zakładów Gospodarki Mieszkaniowej w P.Ś. w sprawie z powództwa Grzegorza G. o ustalenie istnienia stosunku pracy. W uzasadnieniu wskazano, że postanowieniem z 19 kwietnia 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną strony pozwanej od wyroku tego Sądu z 25 stycznia 2006 r., gdyż skarga nie czyniła zadość wymaganiom określonym w art. 398⁴ § 1 k.p.c. W dniu 18 maja 2006 r. pozwani ponownie złożyli skargę kasacyjną od powyższego wyroku, wskazując identyczne zarzuty i wnioski. W ponownie złożonej skardze kasacyjnej zamieszczono wyodrębnioną jednostkę redakcyjną zatytułowaną „uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej”. Sąd Okręgowy uznał, że skarga kasacyjna wniesiona w dniu 18 maja 2006 r. nadal nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ k.p.c., bowiem

nie dokonano w niej „prawidłowego skonstruowania uzasadnienia podstaw kasacyjnych”, skoro nie powołano się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne ani na potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo nieważność postępowania. Nadto, zdaniem Sądu Okręgowego, skarga nie zawiera wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, gdyż w wyodrębnionej redakcyjnie części skargi określonej jako „uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej” zawarto w istocie polemikę z ustaleniami dokonanyymi przez Sąd Okręgowy. Ponadto, w ocenie Sądu, w skardze mylnie określono zaskarżone orzeczenie, wskazując na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gliwicach, podczas gdy sprawa zawisła przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, a więc skarga kasacyjna nie spełnia też wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

Powyższe postanowienie pozwani zaskarżyli zażaleniem, w którym wnieśli o jego zmianę „poprzez przyjęcie skargi kasacyjnej”, ewentualnie o jego uchylenie „do ponownego rozpoznania” przez Sąd Okręgowy. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podnieśli, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został dostatecznie uzasadniony, skoro podstawą skargi jest także jej oczywista zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Według skarżących, ocena, czy przedstawione przez wnoszącego skargę kasacyjną okoliczności uzasadniają jej rozpoznanie powinna być dokonana przez Sąd Najwyższy, a nie przez Sąd drugiej instancji. Według pozwanych, zarzut, że niewłaściwie oznaczono zaskarżone orzeczenie jest niezrozumiały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna, poza wymaganiami przewidzianymi dla każdego pisma procesowego, powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz 4) wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Wymagania te podlegają wstępnej kontroli Sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie w drugiej instancji, a stwierdzenie braku choćby jednego z nich powoduje odrzucenie skargi bez wzywania do jego usunięcia. Skargę kasacyjną należy złożyć w terminie dwumiesięcznym od dnia doręczenia stronie skarżącej orzeczenia z uzasadnieniem (art. 398⁵ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna pozwanych wniesiona w dniu 18 maja 2006 r. nie uchybia ustawowemu terminowi z art. 398⁵ § 1 k.p.c. Nie ma znaczenia, że skarga kasacyjna wcześniej złożona przez pozwanych została prawomocnie odrzucona przez Sąd drugiej instancji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się bowiem, że dopuszczalna jest modyfikacja skargi kasacyjnej pod warunkiem, że następuje to w terminie otwartym do jej złożenia (por. wyrok z 13 stycznia 1998 r., II CKN 517/97, OSNC 1998 nr 7-8, poz. 127; wyrok z 2 czerwca 1998 r., II UKN 94/98, OSNAPiUS 1999 nr 11, poz. 375; wyrok z 4 kwietnia 2000 r., V CKN 4/00, OSNC 2000 nr 9, poz. 163; postanowienie z 29 sierpnia 2001 r., IV CZ 118/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 29). Skoro skargę kasacyjną można złożyć nawet w ostatnim dniu ustawowego terminu, to w sytuacji, gdy złożona uprzednio skarga została prawomocnie odrzucona, nie ma przeszkód prawnych, aby w terminie określonym w art. 398⁵ § 1 k.p.c. strona wniosła nową skargę kasacyjną, która spełnia wszystkie wymagania z art. 398⁴ § 1 k.p.c. (por. postanowienie z 18 stycznia 2006 r., III CNP 22/06, OSNC 2006 nr 6, poz. 111).

Skarga kasacyjna pozwanych wniesiona w dniu 18 maja 2006 r. spełnia wymagania konstrukcyjne wskazane w art. 398⁴ § 1 k.p.c. Wbrew ocenom Sądu Okręgowego, jest w niej oznaczone zaskarżone orzeczenie, wskazana podstawa polegająca na naruszeniu prawa materialnego „przez oczywiste naruszenie” powołanych przepisów ustawy o samorządzie gminnym i Kodeksu pracy wraz z jej uzasadnieniem, zamieszczony wniosek o zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, a także sformułowany wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. W ramach wstępnej kontroli skargi kasacyjnej Sąd drugiej instancji jest uprawniony jedynie do oceny, czy z formalnego punktu widzenia odpowiada ona wymaganiom konstrukcyjnym z art. 398⁴ § 1 k.p.c. Merytoryczna ocena wskazanych przez skarżącego argumentów mających przemawiać za rozpoznaniem skargi należy wyłącznie do Sądu Najwyższego (por. postanowienie z 24 maja 2005 r., I UZ 13/05, OSNP 2006 nr 7-8, poz. 123; postanowienie z 10 czerwca 2005 r., II UZ 30/05, OSNP 2005 nr 21, poz. 344, postanowienie z 13 października 2005 r., II PZ 32/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 272). Pozwani zamieścili w treści skargi wyodrębnioną jednostkę redakcyjną poświęconą uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i Sąd Okręgowy nie był uprawniony do jej merytorycznej oceny. Nietrafny jest też pogląd Sądu Okręgowego, że uzasadnienie podstaw kasacyjnych nie zostało prawidłowo skonstruowane. Uzasadnienie to powinno polegać na wykazaniu naruszenia powołanych przepisów,

a nie na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów lub zachodzi nieważność postępowania. Nie można też podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, że w skardze nie oznaczono zaskarżonego orzeczenia. Chociaż w skardze użyto określenia „wyrok Sądu Apelacyjnego w Gliwicach”, to takie sformułowanie nie stanowi istotnego braku skargi, lecz powinno być potraktowane jako oczywista omyłka pisarska. W skardze powołano bowiem prawidłową datę wydania zaskarżonego wyroku (25 stycznia 2006 r.), datę jego doręczenia stronie skarżącej (20 marca 2006 r.) oraz sygnaturę akt sprawy [...]. Elementy te uwzględnione łącznie, w sposób dostateczny indywidualizują zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji, co czyni zadość wymaganiu wskazanemu w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 398¹⁶ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====